

Inez van Dullemen

Twee zusters

ROMAN

2012

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een werkbeurs van het Letterenfonds.

Copyright © 2012 Inez van Dullemen
Omslagontwerp Brigitte Slangen
Omslagbeeld Marta Bevacqua / Arcangel Images / HH
Foto auteur Keke Keukelaar
Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge
Druk Clausen & Bosse, Leck
ISBN 978 90 234 6989 6
NUR 301

www.debezigebij.nl

Voor Erik

*We are such stuff as dreams are made on
And our little life is rounded with a sleep*

William Shakespeare, *The Tempest*

HOLLY BEZOEKT HET HUIS
VAN HAAR JEUGD

Het bos sloot zich achter haar. Zij reed over een rode kleiweg die langs gammele bruggetjes boven lege greppels voerde. Grijs slierten Spaans mos hingen van de boomtakken, traag heen en weer waaiend als rouwgewaden, in de verte klonk het mauwende geluid van een catbird. Ze reed langs de stenen bloei van grafstenen die als rotte tandstompen hier en daar in het bos stonden, of in een verwilderde tuin achter een roestig hek.

Met een gevoel van vervreemding en verlies reed ze verder: haar kinderland leek haar in te sluiten in een verstikkend groen. Een ogenblik dacht ze: ik moet omkeren, maar iets anders... nieuwsgierigheid, heimwee? had de overhand.

Zij zette de auto neer aan het begin van de oprijlaan en bleef staan om naar het huis te kijken. Het leek gekrompen achter het hoog opgeschoten struikgewas, het had zijn grandeur verloren en

scheen zich beledigd te hebben teruggetrokken. Ze had zich niet kunnen indenken dat het huis er zo vergeten en veronachtzaamd bij zou staan. Haar vingers betastten de koude sleutels in haar zak en ze kreeg de opwelling weer in haar auto te stappen en dit broeinest uit haar kinderjaren de rug toe te keren. Maar wat was er nog om voor terug te deinzen? De hoofdrolspelers van het drama waren dood en begraven.

Ze begon te lopen, terug naar het verleden, naar haar herinneringen – zonder herinneringen is geen mens volledig... Welke filosoof had dat ook weer gezegd? Zij passeerde de bomen die ooit door haar vader geplant waren en nu reuzen waren geworden. De grond was hier vruchtbaar, het klimaat vochtig en warm.

Zij beklom de bemoste treden naar het bordes. Een legertje wespen had zich daar gevestigd, grote exemplaren die om haar heen zoemden als Eri-nyen die hun heiligdom verdedigden. Even bleef ze doodstil staan. Daar lag het huis, teruggetrokken achter zijn dichte façade van gesloten luiken die hier en daar gespleten en verrot waren door het vocht. Niemand had het huis meer bezocht sinds het was verlaten.

Zich vermannend bewoog zij zich naar de deur om de sleutel in het onwennige slot te steken. Ze moest kracht zetten om hem te kunnen omdraai-

en, de deur week. Een duffe lucht van stof en muisenpis sloeg haar tegemoet, haar ogen moesten wennen aan het duister waarin slechts een schemertje licht binnendrong via de sombere horren en het scheen haar toe of het verleden hier zat opgesloten onder een verstikkende stolp. Ze wilde licht maken maar de elektriciteit was afgesloten. Zij bewoog zich met het gevoel alsof ze een crypt was binnengegaan waarin de afgestorvenen van haar familie waren bijgezet. Ze kon nauwelijks ademen en zocht in paniek met haar handen langs de muren om de terrasdeuren te vinden zodat er licht binnen zou komen, ze stootte tegen de tafel die al die jaren als eettafel dienst had gedaan en waar de stoelen nog omheen stonden, acht stuks, alsof de familie er zo dadelijk zou komen aanzitten.

Ze verwonderde zich erover dat haar moeder het huis had achtergelaten zonder er ooit nog naar om te zien. Of was het een vlucht geweest en had zij de deur achter zich dichtgetrokken om een nieuw leven te beginnen? Nu stond het huis er nog, maar over een paar weken zouden de verhuizers komen en de aannemer, de architect en de timmerman om alles te veranderen, alleen het karas zou blijven staan.

Dit was het dus, het verlaten nest van haar jeugd. Het scheen haar toe of de vibraties er nog waren,

scheen zich beledigd te hebben teruggetrokken. Ze had zich niet kunnen indenken dat het huis er zo vergeten en veronachtzaamd bij zou staan. Haar vingers betastten de koude sleutels in haar zak en ze kreeg de opwelling weer in haar auto te stappen en dit broeinest uit haar kinderjaren de rug toe te keren. Maar wat was er nog om voor terug te deinzen? De hoofdrolspelers van het drama waren dood en begraven.

Ze begon te lopen, terug naar het verleden, naar haar herinneringen – zonder herinneringen is geen mens volledig... Welke filosoof had dat ook weer gezegd? Zij passeerde de bomen die ooit door haar vader geplant waren en nu reuzen waren geworden. De grond was hier vruchtbaar, het klimaat vochtig en warm.

Zij beklom de bemoste treden naar het bordes. Een legertje wespen had zich daar gevestigd, grote exemplaren die om haar heen zoemden als Eri-nyen die hun heiligdom verdedigden. Even bleef ze doodstil staan. Daar lag het huis, teruggetrokken achter zijn dichte façade van gesloten luiken die hier en daar gespleten en verrot waren door het vocht. Niemand had het huis meer bezocht sinds het was verlaten.

Zich vermannend bewoog zij zich naar de deur om de sleutel in het onwennige slot te steken. Ze moest kracht zetten om hem te kunnen omdraai-

en, de deur week. Een duffe lucht van stof en muisenpis sloeg haar tegemoet, haar ogen moesten wennen aan het duister waarin slechts een schemertje licht binnendrong via de sombere horren en het scheen haar toe of het verleden hier zat opgesloten onder een verstikkende stolp. Ze wilde licht maken maar de elektriciteit was afgesloten. Zij bewoog zich met het gevoel alsof ze een crypt was binnengegaan waarin de afgestorvenen van haar familie waren bijgezet. Ze kon nauwelijks ademen en zocht in paniek met haar handen langs de muren om de terrasdeuren te vinden zodat er licht binnen zou komen, ze stootte tegen de tafel die al die jaren als eettafel dienst had gedaan en waar de stoelen nog omheen stonden, acht stuks, alsof de familie er zo dadelijk zou komen aanzitten.

Ze verwonderde zich erover dat haar moeder het huis had achtergelaten zonder er ooit nog naar om te zien. Of was het een vlucht geweest en had zij de deur achter zich dichtgetrokken om een nieuw leven te beginnen? Nu stond het huis er nog, maar over een paar weken zouden de verhuizers komen en de aannemer, de architect en de timmerman om alles te veranderen, alleen het karas zou blijven staan.

Dit was het dus, het verlaten nest van haar jeugd. Het scheen haar toe of de vibraties er nog waren,

of de muren die hadden geabsorbeerd, alsof het huis een lege schelp was waarin je het geruis van de stemmen nog kon horen.

Elk voorwerp kwam haar bekend voor en tegelijk onbekend, ieder ding was achtergebleven in een andere tijd, het leven was eruit verdwenen, toch sprak het tegen haar vanuit zijn vage ontkleurde vorm.

Blijkbaar was de zon doorgebroken want een lichtstraal bescheen de rij portretten aan de muur; daar waren ze stuk voor stuk, de kinderen van het geslacht Hughes, enkele decennia terug in de tijd.

Haar broertjes. Met open zelfverzekerde roodwangige koppen, de oudste met iets van John Kennedy door de stevige kin en superieure smile waar toch een schaduw van angst over hing – of verbeeldde ze zich dat? Had ze dat vroeger nooit opgemerkt? Hij was de stamhouder die het moest gaan maken. De jongere broertjes hadden iets bouterends – door al dat opboksen tegen grote broer? En ten slotte Heather, haar zusje.

Dit portretje bekeek ze met intensere aandacht, speurend naar de eerste signalen van wat dit leven had getekend. De kleine Heather droeg een lila neepjesmuts die te groot leek voor haar kinderhoofd – was dit een verkleedpartij? – en daaronder vandaan starden de kinderogen naar niemand in

het bijzonder, een ouwelijk trekje typeerde de mond. Holly verwonderde er zich over hoe trefzeker dit kinderportret was, alsof de schilder met helderziende blik een tipje van de toekomst had opgelicht. En er was nog iets wat haar trof: de pop die Heather tegen zich aan geklemd hield, een lappenpop met priemende oogjes die omhoog leken te staren zonder dat de blikken van pop en kind elkaar kruisten. Dit was de pop, Heathers tweede ik, die haar tot het einde had vergezeld.

Holly leunde met haar hoofd tegen de muur, haar adem bewasemde het glas waardoor het kind Heather leek te verdampen... Zij moest haar eigen innerlijke labyrint binnengaan en de paden volgen die voerden naar de wereld die ze samen hadden gedeeld. Ze herinnerde zich de nachten, spaarzaam verlicht door het bedlampje, waarin twee kleine handen verschenen die zich om het hek van haar kinderledikant klemde, gevolgd door haar zus in nachtpon die zich aan het hek omhoogtrok en er een been overheen werkte en een tweede been tot de volledige Heather gesmoord lachend bij haar in bed viel. Dit gebeuren was lang uit haar geheugen verdwenen, maar doemde plotseling op: die wereld van twee kinderlijven, de warme adem tegen elkaars wangen. De boze droom loste op, het gekrijs van de uil werd een slaapliedje, want Heather vertelde verhalen; boordevol verha-